

כו:

עין משפט גור מצוה

קצת א מיי מיי מהל
טומאת אוכלין ה'
ד'
ר ב מיי מיי מהל
עשרת ה' שנה
עין מהל
ר א מיי מיי מהל
נערה מנה ה' שנה
מנן עין מיי מיי מהל
אחי' מיי קטן עין ע'
כתיב:
ר ב מיי מיי מהל
ישו' ה' שנה
עין מיי מיי מהל
קטן עין מיי מיי מהל
ר ג ה מיי מיי מהל
נישון ה' מיי מיי מהל
מיי מיי מהל עין מהל
מנן עין מיי מיי מהל
ה' שנה עין מיי מיי מהל
ר ד ה מיי מיי מהל
ה' שנה עין מיי מיי מהל
ה' שנה עין מיי מיי מהל
ר ד ה מיי מיי מהל
ה' שנה עין מיי מיי מהל
ה' שנה עין מיי מיי מהל

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

א) המנות מ: ב) א) נ"ג, ד) המנות
ל. נ"ג, יב: מה נב
וע' כ"ג מ' ד"ה א"ל
כ"ב ק"ט, א) שנה ק"ד:
א) המנות ט"ף מ"א
מסופסטה ט"ז מ"ה
א) נ"ג, ד) המנות
ל. נ"ג, יב: מה נב
וע' כ"ג מ' ד"ה א"ל
כ"ב ק"ט, א) שנה ק"ד:
א) המנות ט"ף מ"א
מסופסטה ט"ז מ"ה

הנהרות הב"ה

א) ד"ה מ' ד"ה מ' ג' נ"ב
ו' מ' ב' ד' י'

רבינו גרשום

החוב להבדיל שמא את'
לאפורשי מחבר שמעולם
לא היה מחמיר על
החוב הזה שאם משיירין
אזרי עדיין הוא מחמיר:
משיקו במים כלומר אם
נטמא בשירן או באוכלין
הם טמאין עד שלא
החמיר משיקו במים.
כ"ג משיקו נטל כל
שפי צדי יפלטו מן
החבר שהיה טמא ומשים
הבלי בתוך המפות ושפך
המים עלן ו' הבלי
וחשוב להו כמביאה והכי
קאמר עד שלא החמיר
דחייבו במים עשרה להו
השקה: אבל שוחטין
אין משיקו בחשוב יין
וליוין אין עושין השקה:
לא שנו אלא שחמיר
במים טהורים וטמא
ובכשי יעזיל לתן השקה.
אלא מבבלי בין טמא
במים טהורין לתמלה
וכן שלא חמיר במים
טהורין לתמלה ומעיל
לתן השקה בין (לאחר)
נטמא מעקלן ובין
לכסף: האחין השוחטין
שחייבין בקולבון. למי
קולבון וזרי מעד קטנה
שכל ישראל חייבין מציני
השקל ככל שנה שנה
ושני מציני השקל יתרא
משקל ואם בין שני
אדם נותין שקל חייבין
להוסיף קולבון ואם אדם
אחד חייב שקל להקדש
ונותן שקל אין להוסיף
עליו כלום והכא הכי
קאמריין האחין שבענין
זה הוויין שותפין שניה
לתן אבותין ביהד ירושון
ואח"כ לא חלקו דומין
לאדם אחד ואין חייבין
בקולבון אם נותין בין
שניהם שקל שלם כשבלי
שני מציני השקל וחיביבם
בפשי בהמה דאין דומין
לקולבון אבל אם חייבין
בקולבון רבתי לתן ירושה
יחד קרקע להבדיל ולחלק
אין לה קום. כלומר באותו
דומין ונתן שותפו לחלק
לקולבון שלקח את חלקו
כנגד חלק חברו דומין
כמין שני בני אדם חייבין
בקולבון וטריין מפעשר
בהמה: כל מקום שיש חבר
אין לה קום. כלומר באותו
זמן שיכול לטמא אדם את
בתו לאהה אם אדם אחד
תפשא ושכב עמה אין
לה חמישים סף כחשוב
בפסוק העזרה והכא אינו
יכול לטמאה נערה אלא
קטנה וקטנה אין לה קום

הבא נמי מבבלי: וכך נלקח דעתך דמי נטמא מעיקר דפני
עמון אינו מועיל להן השקה אלא בפני עמון הקשה ה"ר
אליעזר מתיק למה לי טעמא דמבבלי כ' נמי קפי פרי מעלין סלקא
לכו השקה כדאשכחן בצרכי התערובת (נבחים עה:): גבי יין ומלג לחין

אין מוולגין שדרך היין עוברים המים
אל גוף הלח ועלמה לו טעילה
ונראה דלג קשה מדי דלג דמי
דודאי אגבא דגברא או אגבא דמנא
מתלקת נהו מילא אגב דרך השקה לא:
אבל החכמים אומרים יש מיאון
במקום הציצה דתניא. ממתי
דגא סימן ה' היה מלי לחמוי אגב
מיימא ברימא מסוס דמפורש נה' ר'
מאלי: עד שירבה השחור על
הלבן. פירוש הנשר לכן הוא וקאמר
ר' יהודה דעבי ששימוי אומה המוקם
מן השערות ושפתי שערות סגי
דמפורש בצרכי נה' סימן ולא שירבה
ממס אלא שיהו שמור שערות שוכנות
ונראה כמו שרביה השמור לומר דומה
כמו שיש שש שערות הרכה ושם פירש
ביוגטוס דלא גרסיין על הלגסו':

הדרן עלך הכל שוחטין

וחכ"א: קטנה מבט ג' שנים ויום אחד עד שתיבגר יש לה קנס קנס אין מכר
לא אימא אף קנס במקום מכר: **בתני'** כל מקום שיש מיאון י"אין חליצה
ובל מקום שיש חליצה י"אין מיאון: **גמ'** אמר רב יהודה אמר רב זו דברי
ר"מ אבל חכמים אומרים יש מיאון במקום חליצה **ב' דתניא** יעד מתי הבת
מזמאת עד שתביא שתי שערות דברי ר"מ ר' יהודה אומר עד שירבה
השחור על הלבן: **בתני'** כל מקום שיש תקיעה אין הברדה וכל מקום
שיש הברדה אין תקיעה י"י"ט שחל להיות בע"ש תוקעין ולא מבדילין במ"ש
מבדילין ולא תוקעין כיצד מבדילין י"המבדיל בין קודש לקודש ר' דוסא אומר
בין קודש חמור לקודש הקל: **גמ'** היכי תוקע אמר רב יהודה תוקע ומריע
מתוך תקיעה ורב אסי אמר תוקע ומריע בנשימה אחת אתקין רב אסי בהוצל
בריעין כלל לא רב יהודה מתריץ למעמה ורב אסי מתריץ למעמה רב יהודה
מתריץ למעמה לא מריעין בפני עצמה אלא מתוך תקיעה ורב אסי מתריץ
למעמה לא מריעין בשתי נשימות אלא בנשימה אחת: ובמוצאי שבת כו':
הרב אמר לא א"ר יהודה בבתימחה וכן אמר ר"נ בבתימחה ורב ששת בריה
דיבא אורי אמר אף בבתימחה ולית הלכתא כוותיה: רבי דוסא אומר כי קדש
חמור לקדש הקל: ולית הלכתא כוותיה א"ר וירא י"י"ט שחל להיות באמצע
שבת אומר המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך ובין ישראל לעמים ובין יום
השביעי לששת ימי המעשה מ"ט סדר הברלות הוא מונה:

הדרן עלך הכל שוחטין

במה ג' שנים ויום אחד: שפילתה כולה ולכן
בטולי מחמיר (נבחים עה:):
אף קנס במקום מכר.
משהוא דלא ליהא על
שפתי שתי שערות היו
מחוייבין להשקה שערות
עד שמנן קנס ולא אמר
(נבחי:): עד שירבה שחור
על השחור ופילו לא בעל
לאחר מין (נבחי עה:):
תוקעין. להבטיל את קנס
מתמלה המותרת נירט
בין אדם נפש ולהבדיל
בין הקדש וכן החל (נבחי
עה:): ולא מבדילין.
חלוקה. להבטיל את קנס
מתמלה המותרת חול
ולא כנסתים קדש וליצוא
חול דהיינו שירן לקדוש
ימא וקדוש יום שמקדשין
על יין הו' היצוא חליה
(נבחי:): ובמוצאי שבת.
ואם ח' יום נמנול שבת
מבדילין. מתמלה ועל
הים. המבדיל בין קדש
לקדש. ממני שיהיה
חומר יום וינמס קל
ולא תוקעין. מעמד
יום להבטיל ולהבדיל. דלא
היולא מנה היום לא פשו
שום חליה (נבחי:).

הדרן עלך הכל שוחטין
ינימה שקדשה אמה או אחיה ואפילו לדעתה יכולה למאן ויולאה בלא גט עד שתיבא שמי שערות וכל ימי קטנותה אינה דלוייה למתלה
אם יבמה היא דליש כתיב כפרשה ואם לא יחפון האיש (נבחים עה:): ומקשינן אשה לאיש (נבחים עה:): ומשנהלית לתמלה אינה יכולה למאן: **גמ' ו דברי ר"מ.**
דאמר נערה לא ממאנת: **במקום חליצה.** דאפילו נערה יכולה למאן: **עד שירבה השחור.** שיוקף אומה מקום שחל למאן: **גמ' ו דברי ר"מ.**
נ: מפרש לא שירבה ממס אלא שיהו שמי שערות ארוכות שוכנות ונראה כמו שרביה השחור: **בתני' פקיעה.** ערבי שזמות ומים
טובים להבטיל את העם מן המלאכה ובין השמשות מוקעין להבדיל בין קדש לחול: **הבדלה.** בתפלה ועל הכוס כנומלא שזמות ומים
טובים: **תוקעין.** א"ע"פ גסג היום י"ט היה ואין צו מלאכה תוקעין להבדיל ממלאכה אולם נפש: **ולא מבדילין.** ערבי שזנות חמור ומים
היואל: **חל להבטיל כנומלא שגם מבדילין.** לפי שהיה חמור מן הנכנסים לתקיעה אין כאן: **כיצד מבדילין.** בין שתי ימים טובים כשהוא
כנומלא שבת: **גמ' היכי תוקע.** כ"ע"פ ששכח חלקו להבדיל בין קדש לחול דעבי שינוי משאך ערבי שזנות שחרי אין קדושה הנכנסת
ממורה מקדושה דלויאה כל כך: **מתוך פקיעה.** קודש שימיים התקיעה הוא מריע כפופה: **בנשימה אחת.** ומלל מקום מפקיק הוא כימיים:
היכה אמר לה. להאין בין קדש לקדש: **בנשימה אחת.** של הבדלה אכל בפשימחה הוא אומר בין קדש לחול וכן או נהגים: **אף בפשימחה.**
מתמלה המבדיל בין קדש לקדש בין אור לחושך: **ולית הלכתא כוותיה.** שהרי למנו סדר הבדלות הוא נה' בתמלה והבדלה דמתיבה באורייתא
בקודש וחול מתיבה (ויקרא י'). וכרבי דוסא נמי לית (ליה) הלכתא דלא מוולגין כיוס טוב לקרותו קודש הקל: **באמצע שבת.** אפ"י אמרינן בין יום
השביעי א"ע"ג דלא שייך יום השביעי הנכ' כלל: **סדר הבדלות.** האמורות בתורה הוא מונה ולהבדיל בין הקדש וגו' (נבחי עה:): **ויבדל בין האור ובין
החושך (נבחי עה:):** ודאכל לתכס מן העמים להיות ל' ויקרא עה:): **ובין יום השביעי כו' היינו בין קדש לחול ומשום דעבי לנימיר מעין חתימה סמוך לחתימה:**

הדרן עלך הכל שוחטין

ובכמה שנים היא חשבה נערה מכת אחת עשרה שנים וחצי עד שתיים עשרה שנה חשבה נערה ואם כביאה ב' שערות ואילו היו ששה חודשים ומכאן ואילך חשבה בוגרת: **וכל מקום שיש קנס אין מכר.** כלומר בזמן
נערו שיש קנס אין האב יכול לטמאה אב הכ"א יש קנס במקום מכר כלומר אפילו כיומי קטנותה שהוא יכול לטמאה את אדם תפשה באורו זמן ויבכב עמה יש לה קנס: **כל מקום שיש מיאון אין חליצה.** כלומר
באותו זמן שזבת ביולה למאן קודש שחבאי ב' שערות אינה יכולה לחלוץ ולא ליבם ואינה ראויה לחליצה אלא א"כ יבולה לייבם שמה לאחר זמן ומכאן איילתיה לוייה חולר ונמצא זונת בעורה באשת איש
שלא כיון שיביום איילתיה אין חשבו יבוס מיט דבענין להקיס לאתויו שם וליבא דאיילתיה היא: ותיבא עד שירבה השחור. כלומר עד שישחיר באותו מקום ליבם שערות ובאותה זמן ויולה לחלוץ: **כל מקום שיש
תקיעה אין הברדה.** כיצד י"ט שחל להיות בע"ש כ"י תוקעין להבדיל את העם מן המלאכה שבז"ש בע"ש מתריץ הו' באכול נפש והו' תוקעין לערב להבטיל את העם ממלאכה אולם נפש ולא מבדילין בין קדש
לקדש שאין מבדילין בין קדש הקל לקדש חמור אבל ח' י"ט כבז"ש מבדילין בין שבת ליום ואל תוקעין את העם להבטיל ממלאכה שאינו צריך ששבתו בשבת ולא עש' סוף מלאכה: היכא אמר לה: **רב יהודה
א"ר בבתימחה ובי' כלומר היכא אמר לה בהבדלה בין קדש לקדש בבתימחה כלומר בבתימחה דלוייה אומר אף בבתימחה כלומר אף בבתימחה הברדה כלומר אין קדש לקדש
ולית הלכתא כוותיה שיש סדר הבדלות הוא מונה ובי' כלומר סדר הבדלות האלו חמוכות במורה ולהבדיל בין הקדש ובין החל ולהבדיל בין האור ובין החושך ואבריל אתכס מן העמים ויכרז אליהם את יום השביעי
ויקדש אותו ותיבם להבדיל בין הקדש ובין החל: **הלכ' שריקא****